

HUSITĀ

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 3/2017 | ročník XV | červen 2017

03

9

771214

463004

Stránka z Kancionálu Kutnohorského,

čili Smíškovského
z r. 1490 – 91. V levém
medailonu je vidět
M. J. Hus v průvodu
sv. Štěpána a sv.
Vavřince, dole je
metání Husitů

do šachet
Kutnohorských.

Vydáno bylo
nákladem dědictví
Husova v Praze.

Je soukromým
vlastnictvím
Ing. M. Matouškové,
která připravuje
materiály svých
předků pro
Pedagogické
muzeum.

Husita

vychází 6x ročně

Vydává

Pražská diecéze Církve československé husitské ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s., ISSN 1214-4630
Tisk: Dobel, Lanškroun

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH, V Tišíně 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 234 760 058, e-mail: husita@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

Pověřená redaktorka a jazyková korektura

Renata Velíšková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zasílání příspěvků je vždy do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho distribuce čtenářům. Děkujeme za pochopení, R. Velíšková, pověřená redaktorka

Spolupracovníci

Mgr. P. Benda, J. Boček, R. Bolechová, V. Červenka, Mgr. V. Dezortová, V. P. Drdová, Mgr. Z. Havelková, RNDr. M. Hlasivcová, Mgr. D. Hron, PhDr. B. Kobrle, DiS., PhDr. J. Koblrová, Kolektiv klubu Husátko, Mgr. K. M. Lukasová, Ing. M. Matoušková, PhDr. O. Nytrová, T. Rozkydal, K. Salmonová, Ing. V. Strachota, PhDr. F. Vrbenká

Distribuci a objednávky zajišťuje

ses. Miloslava Krejzarová,
tel.: +420 234 760 058, mobil: +420 777 759 654
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje ses. Eva Mlezivová, tel.: +420 234 760 058
mobil: +420 737 212 687

Prodejní místa

Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišíně 3, Praha
Husův institut teologických studií,
Roháčova 66, Praha 3

OBSAH

- 4** Juditin most
5–6 Život v církvi
7–8 Happening pamatuj!
9 Pohár malé kopané ČČSH 2017
10–11 Vernisáž fotografií: Sakrální stavby Sedlčanska
12 Ekumenická bohoslužba
13–14 Poslední země v abecedě – Zimbabwe
15 Vašíkovy tematické obrázky
16–17 Odpoledne 28. 3. 2017 s Janem Marunou
18 Fantastický svět Jany Richterové
19 Kristus prodaný v aukci
20–21 Osvobození Československa rumunskou královskou armádou
21 Požehnaný den Alberta Rocchiniho
22–23 Země svatého Augustina
24–25 Relaxační pohádky nejenom pro dobré usínání
26 Omalovánky
27–29 Kultura
30–31 Recenze sbírky M. Hlasivcové – Jeho Láska stačí
32–33 Husátko – klub pro nejmenší
34–35 Odpoledne s náladou Provence

Komunitní kostel

5

Odpoledne s Janem Marunou

16

Kristus prodaný v aukci

19

Husátko – klub pro nejmenší

32

SOUŽITÍ

Soužití má různé podoby a formy. Týká se výhradně živočišného světa, neboť věci mohou vedle sebe existovat, aniž by musely spolu vycházet, brát na sebe ohledy a vzájemně se přizpůsobovat. V říši živočichů méně inteligentních je soužití dáno zákonem přírody, což představuje především pudovou stránku. Čím jsou živočichové na vyšším vývojovém stupni, tím bývá soužití složitější. Tvorové mezi sebou soutěží o lepší postavení ve smečce či skupině, o více potravy, lepšího partnera apod. A právě partnerství je příkladem soužití jednoho z nejnáročnějších. U nás lidé obzvláště. Soužití nemá pevná pravidla, řídí se však nepsanými zákony, které intuitivně vyplývají z potřeby vycházet spolu ke spokojenosti obou partnerů. Pochopitelně vše vyplývá ze základního citu, který provází v různých formách všechny živé bytosti, a tím je láska. My lidé vytváříme partnerské vztahy – soužití – dobrovolně a na základě toho, že nás k sobě přitahuje láska. Proč je tedy v dnešní době tolik zničených a ztroskotaných partnerských vztahů? Napadá mě vysvětlení, že jsme rozmarní, neboť máme relativně snadný a pohodlný život, máme všeho dostatek, nemusíme denně bojovat a usilovat o každé sousto jídla a doušek vody. Nevíme, co bychom si víc dopřáli pro ještě větší pohodlí...

My jsme s manželem neměli příliš lehké začátky. Bylo třeba někde bydlet, a tak jsme 6 let žili provizorně v jedné místnosti bez teplé vody, topení zajišťovali naftovými kamny a stavěli družstevní byt svépomocí, což znamenalo veškerý volný čas včetně dovolené trávit pro manžela na stavbě, zatímco já jsem se starala o 2 děti a domácnost. Některá partnerství tuto životní zkoušku nevydržela a rozpadla se, my jsme vše zvládli a ustáli veškerá úskalia a letos oslavili 40. výročí společného života. Je to vše o toleranci, ale hlavně lásce, která je hnacím motorem lidského soužití. Pokud se vytratí nadobro, může to být fatální. A tak se tedy ptám: Jak mohou mezi sebou vycházet a soužit národy, etnické skupiny a příbuzenské rody, když se mnohdy neshodnou jednotlivci mezi sebou? Snažme se být k sobě empatictí, vstřícní a zachovat si počáteční lásku, se kterou vstupujeme na začátku do vztahů tak, abychom společně mohli čelit atakům dnešního světa. Neboť v Bibli se praví...viz text v barevném políčku na str. 2.

Renata Velíšková

Renata Velíšková
pověřená redaktorka

„Lépe dvěma než jednomu, vždyť jim z jejich pachtění dobrá mzda plyne. Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. Také leží-li dva pospolu, je jim teplo; jak se má však zahřát jeden? Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit trojitá se teprve nepřetrhne!“

(Kaz 4,9-12)

Juditin most

Okolo roku 1170 byl v Praze postaven kamenný most přes Vltavu, nazvaný po druhé manželce Vladislava II., která o dílo pečovala, královně Juditě Durynské. Za svého královského manžela (byl korunován 11. 1. 1158 v Řezně) se provdala tři roky po smrti Vladislavovy první manželky Gertrudy Babenberské. Byla sestrou durynského lantkraběte Ludvíka a na jejím sňatku měl velký podíl biskup Daniel, který také bývá uváděn jako původce myšlenky na stavbu mostu. Judita byla švagrovou krále Fridricha Barbarossy (její bratr měl za manželku Fridrichovu sestru). Z manželství se narodily tři děti, synové Přemysl Otakar, budoucí český král, Vladislav Jindřich a dcera Richenza. Královna na svého manžela měla patrně velký vliv, doprovázela ho na cestách a podílela se na jeho stavebních aktivitách. Je považována také za zakladatelku kláštera v Teplicích.

Juditin most, který nahrazoval starší dřevěný most, byl dílo v té době nevídané, byl právem pokládán za klenot království. Byl postaven z pískovcových kvádrů a stál poněkud severněji od dnešního Karlova mostu. Na malostranském konci pak využíval staršího opevnění, dnešní menší z malostranských věží. V druhé polovině 13. stol. byla postavena brána na staroměstské straně mostu. Do dnešních dnů se z Juditina mostu zachovaly základy pilířů v řece, zbytky v domech 77, 78, 82 a 85 na Malé Straně a v budově řádu křižovníků s červenou hvězdou na Křižovníckém náměstí a oblouk v průplavu pod náměstím na staroměstském břehu. Na navigaci u dnešního Karlova mostu je možné spatřit reliéf Bradáče, podle legendy snad znázorňuje prvního stavitele Juditina mostu. S mostem je tradičně spojován i románský basrelief ve výklenku v malostranské věži, který znázorňuje

dvě mužské postavy, jedna sedící a druhá klečící pravděpodobně podávající něco sedícímu muži. Sedící postava bývá interpretována jako Vladislav II., v klečící postavě pak někteří badatelé spatřují neznámého stavitele, nebo Vladislavova syna Bedřicha. Existuje i hypotéza, podle které Vladislav klečel před Fridrichem Barbarossou, který mu udělil královský titul. Most sloužil Pražanům do povodně v roce 1342. Ta se mu stala osudnou a most se zřítíl. Zprávu o této události najdeme v Kronice Františka Pražského, kde se píše: „Téhož roku (1342), v předvečer Očišťování svatě Marie (1. února), po předchozím teplém jižním větru, po němž přišel déšť jakoby jarní, po velmi kruté a tuhé zimě, nastala přivalem sněhové a dešťové vody veliká povodeň a obrovskou spoustou a tloušťkou ledu byl na několika místech stržen pražský most, takže z něho zůstala sotva čtvrtina, leč i ta byla přivalem vod a ledových ker otřesena a poškozena. Tu lidé ponejprv pochopili, jak nebetyčně veliké dobro ztratili, neboť když se ztratí nezbytná věc, teprve se pozná její cena. Neboť jako by spadla koruna království, když se zřítíl onen proslulý most, a nastala veliká potíž a nebezpečí při převážení a zármutek chudáků nemajících na převoz.“

Od této události, kterou evidentně současníci vnímali jako katastrofu, uplynulo v letošním roce 675 let.

BK, jSk

NPK Husita

Poslední měsíce žijeme v klubu z velké části fotbalem. Účastníme se totiž projektu **Fotbal pro rozvoj**. Tato iniciativa využívá fotbalu pro práci s dětmi a mládeží, kdy skrze zásady férové hry na hřišti, domlouvání se a odpovědnosti za své chování, se tyto principy dostávají do každodenního života i mimo fotbal. Projektu se účastní organizace z celého světa a organizují fotbalové ligy, turnaje a kulturní akce, na kterých se setkávají lidé, kteří by se jinak nepotkali.

Kluci z Husity se pravidelně účastní zápasů ligy, které vyvrcholí hlavním turnajem v sobotu 24. června v Kobylisích, kam jste všichni srdečně zváni. Již tradičně bude přítomen tým z Keni, jehož členové prostřednictvím fotbalu pomáhají dětem z chudinských čtvrtí, tzv. slumů, k lepšímu životu.

Komunitní kostel

V dubnu a květnu ožival žižkovský kostel romsko – českými bohoslužbami, pravidelnými úterními meditacemi, koncerty nebo například výročním shromážděním, na které navazovala bohoslužba vedená sestrou Hanou Tonzarovou a farářem Zdeňkem Břeněm a společné posezení na Meduňce.

Na konci května proběhla ojedinělá „Zamilovaná“ bohoslužba na téma lásky a vztahů. Probíhala formou „tomášovské bohoslužby“, při které si účastníci hráli, tvořili, hýbali se a přemýšleli za doprovodu čtení Písni písní.

9. června se uskutečnila **Noc kostelů**, při které se kostel otevřel v pět hodin odpoledne a bylo možné si prohlédnout všechna jeho zákoutí za libého zvuku houslových koncertů a občerstvit se v kavárně. Od 20.00 proběhla romsko – česká bohoslužba.

Meduňka

Meduňka v tomto roce získala finanční podporu v rámci projektu **Zelené oázy**, takže jsme mohutně pokročili s úpra-

vami zahrádky a vysadili spoustu **bylinek, ovocných keřů a zeleniny**.

Zahrádka vypadá stále více k světu i díky dalším úpravám sezení a záhonů.

Třikrát do týdne (út., stř., čt.) můžete přijít na **zdravý vegetariánský oběd** za 70 Kč – tento příspěvek je použit na další provoz zahrádky a bytu. Můžete se též zapojit jako kuchaři či kuchařky a podělit se tak o svůj talent či zálibu. V „zahrádkovém bytě“ je také již téměř hotová **příjemná kancelář určená ke coworkingu**. Zahrada disponuje veřejným kompostem, čehož využívají naši sousedé.

Meduňka je jako stvořená k odpočinku, zahradničení, kutilství nebo posezení s přáteli. Oslavili jsme tu velikonoce, i když občas nebylo jisté, jestli je narbarvenější vajíčko nebo tvořivé dítě. Zájemci o rozšiřování užitečných vědomostí mohli v květnu navštívit přednášku **Komunitní programy** vedenou panem Milanem Smržem.

Renata Bolechová

Happening Pamatuj! 2017 v NO CČSH Praha 8 – Karlín

Publikum, které se sešlo 7. 3. 2017 v zasedací síni na dalším ročníku Happeningu Pamatuj!, přivítala PhDr. Olga Nytrová. Připomněla, že zdejší židovská obec v Karlíně měla tři tisíce členů, ale z koncentračních táborů se jich zpět domů vrátilo pouhých patnáct. Ve Vítkově ulici dnes slouží jako sbor Církve československé husitské, a to od roku 1947. Na čelo budovy byly umístěny dvě pamětní desky, první na počest obětí holocaustu a druhá jako vzpomínka na zdejšího rabína dr. Isidora Hirsche, vzdělaného intelektuála, překladatele, který též útrapy holocaustu nepřežil.

Hlavním hostem karlínského setkání byla tentokrát filmová historička PhDr. Eva Strusková, léta působící v Národním filmovém archivu. Přednesla přitom zajímavé a podnětné informace o natáčení filmů v ghettu Terezín. Mimo jiné uvedla:

Dr. Eva Strusková

„O natáčení filmů v ghettu Terezín existovaly po léta jen dílčí a ne vždy přesně tradované informace. Základní představu o těchto filmových projektech SS vytvořily teprve v devadesátých letech minulého století studie holandského historika Karla Margryho, podle nichž se v Terezíně filmovalo celkem třikrát. Pohled na jednotlivá filmování doplnil v dalším období výzkum Evy Struskové z Národního filmového archivu. Jak ukázaly historické práce, žádný z projektů SS

nesplnil svůj účel. Film z roku 1942 nebyl dokončen a zmizel v Berlíně. Zachovala se jen okénka z filmu, která tajně vystříhala režisérka Irena Dodalová a ukryla je v ghettu a později zajistila jejich transport do Švýcarska (odtud se vrátili do Prahy až koncem 60. let a identifikovat se je podařilo až v roce 2004). Zničena byla také reportáž o příjezdu holandského transportu z počátku roku 1944. Tu na objednávku, resp. na rozkaz Hanse Günthera, vedoucího Ústředního úřadu pro uspořádání židovské otázky v Čechách a na Moravě (Zentralamt für die Regelung der Judenfrage in Böhmen und Mähren), natáčel v Terezíně štáb zpravodajského filmu Aktualita na počátku roku 1944. Záběry z příjezdu transportu se zachovaly jen díky tajně získaným fotografiím mladého kameramana Aktuality Ivana Friče.

Hlavním úkolem Aktuality však bylo natočit pro Hanse Günthera o „modelovém“ ghettu celovečerní dokument, jehož vznik zřejmě podnítily přípravy návštěvy delegace mezinárodního Červeného kříže. Režii filmu byl původně pověřen známý německý herec a režisér Kurt Gerron, nakonec film točili na základě své zpravodajské zkušenosti především zaměstnanci Aktuality. Film vznikl od podzimu 1943 do února 1945. Aktualita prodlužovala jeho výrobu do doby, kdy končila válka a nacisté již nemohli snímek propagandisticky vyu-

Publikum

žit. Většina Židů, kteří se účastnili natáčení filmu jako členové filmového štábu či masových komparsových scén, včetně Kurta Gerrona, však v době dokončení filmu již nežila, neboť byla na podzim roku 1944 poslána transportem na smrt. Z filmu o „blahobytném“ životě v ghettu se zachovaly pouze dva delší fragmenty a fotografické záběry. Tajně pořízené fotografické záběry uchránil pro budoucnost Ivan Frič. Do historie vstoupil snímek pod názvem *Vůdce daroval židům město* (skutečný název: *Theresienstadt. Ein Dokumentarfilm aus dem jüdischen Siedlungsgebiet*).“

V diskusi po přednášce dr. Struskové připomněl MUDr. Mgr. Tomáš Hájek CSc., že v roce 1934 Tomáš Garrigue Masaryk měl zásadní projev v brněnské synagoze. Varoval Židy: „Odejděte do Palestiny, nezůstávejte tady.“ Masaryk podporoval ideu znovuvytvoření židovského státu. Dnes je 7,5 milionu Židů v Izraeli a celkově na světě je 14 milionů Židů.

Spisovatelka PhDr. Františka Vrbenská konstatovala, že šoa je strašlivá skvrna na lidských dějinách od arménské genocidy až po současnost. Není to záležitost jen židovského národa, ale i našeho českého národa, jehož se čeští Židé cítili být součástí, kde žili a pracovali pro rozvoj českého národa. Zmínila, že roku 1848 bylo zrušeno pražské židovské ghetto. Potom hovořila o historii největší synagogy, vysvěcené v roce 1896. Ta byla postavena v obci Vinohrady, připojené k Praze v roce 1867. Přistě-

hovalo se sem mnoho Židů, kteří byli zvyklí odcházet za prací i za vzděláním. Dr. Vrbenská připomněla známé vinohradské osobnosti židovského původu: Františka Langeru, lékaře, vojáka a jeho syna Jiřího, mystika, vzdělance Alfreda Fuchse, Josefa Laufra, Otokara Fischera, Pavla Fischera, Emila Kolbena a další. Vinohradská synagoga byla bohužel zasažena a nevratně poškozena při spojeneckém bombardování 14. 2. 1945.

Vlevo prof. Jana Dostálová

V Karlíně dále zazněly verše s tématem holocaustu. Svou poezii recitovala Martina Koubová. Básně na téma holocaust z básnické sbírky Ing. Marka Šlechtý přednesla Květoslava Salmonová.

Na závěr vystoupil Ing. Jan Kovanic, který ozřejmil možné důvody, které vedly nacisty k vytvoření tzv. Terezínského rodinného tábora v Osvětimi. Dále řekl: „Vzpomínali jsme největší hromadné vraždy českých občanů, ke které došlo v noci z 8. na 9. března 1944. Tehdy bylo v plynových komorách Osvětimi II – Birkenau zavražděno 3792 českých Židů – mužů, žen a dětí. Nebyla to však jediná hromadná vražda v těchto místech.“ Jan Kovanic připomněl i likvidaci tábora, kdy během dvou červencových nocí (z 10. na 11. 7. a z 11. na 12. 7. 1944) bylo zavražděno celkem asi 6500 lidí. Nakonec vyzval přítomné ke společné modlitbě. Zazněl Otčenáš, který vychází z původních židovských modliteb.

PhDr. Olga Nytrová
a Ing. Václav Strachota

Pohár malé kopané ČČSH 2017

V každém z nás je skryto dítě – a to si musí hrát. V každém našem duchovním, v každém modlitebníkovi je zašifrovaný uličník, který potřebuje někdy s výskotem vyběhnout na prostranství, kde si bez náznaku komplikovanosti života jenom hraje. Jestliže sklouzneme k postoji přílišné vážnosti, zřekneme-li se hry, ustrneme za světloplaché netopyry, kteří se ukrývají v pološeru studoven, čítáren a modliteben. To se přeci neslučuje s námi přijatou vírou?

Ústřední rada s Náboženskou obcí z pražského Radotína uspořádaly na 27. května 2017 zkušební nultý ročník turnaje malé kopané ČČSH. Co když se podaří mezi náboženskými obcemi, mezi věřícími z různých měst a diecézí vytvořit takové jedno velké hrací hřiště, kde se všichni staneme těmi malíčkými, nekomplikovanými, roztržitě spontánními Božími dětmi. Oslovení byli všichni biskupové, pozvánka doručena všem vikářům již zpočátku tohoto roku. Vůle ke hře byla napříč církví, ale povědomí o velkých úkolech, které přesahují veškeré časové možnosti, přivedla mnohé k mrzutému odmítnutí. Nakonec proti sobě stanuly týmy pražské a plzeňské diecéze a dva týmy složené ze studentů a absolventů Husitské teologické fakulty. Sobota byla slunná, až tropická.

Z hřiště TJ Sokol Radotín se po čtyři hodiny rozléhaly tlumené rány nakopávaného míče, i ultimativní hvizd rozhodčího. Plzeňský biskup vykrýval střely v bráně, pražský biskup rozvíjel útoky podél mantinelu hřiště. Ozývala se slova povzbuzení i nakupených nadávek. Sport je přeci takový, a skryté dítě si musí hrát. Vítězné ceny vzešly z chráněné dílny Nazaret v Borovanech. První dvě místa po zásluze obsadila družstva fakulty, třetí místo houževnatě obhájila Plzeň nad Prahou. Však se uvidí příští rok, jak zamíchá těmito výsledky naše svědomitá příprava! Krásný den účastníci turnaje pak strávili v malebném okolí Radotína, anebo co doprovod svých ratolestí na Velkém dětském dni, který byl pořádán Úřadem městské části Praha 16 na nedalekém biotopovém koupališti.

Těšíme se na příští rok, na odvetu i na shledání. Nenecháme se připravit o ten sen, že budeme jedním tělem i mimo pietní ráz našich sjednocených modliteb. Kéž přijdeme o světloplachost a přivykneme světlu okolního světa, máme mu snad z postoje víry, naděje a lásky co sdělit. I když to stojí mnoho slov povzbuzení, i když to stojí nejednu nadávku. Život je přeci takový, a skrytý Bůh musí být znát!

Mgr. David Hron

Vernisáž fotografií: Sakrální stavby Sedlčanska

V úterý 28. března. 2017 po pravidelném Setkání 3. věku se konala v kapli/zasedací síni NO CČSH Karlín, ve Vítkově 13, vernisáž výstavy fotografií Vladimíra Stibora: Sakrální stavby Sedlčanska

Autor snímků, jinak též velmi zajímavý básník, člen Obce spisovatelů a editor několika almanachů českých básníků, na nich představil kostely, kaple a kříže svého rodného a milovaného Sedlčanska. Vernisáž moderovala PhDr. Olga Nytrová, která v úvodu uvítala Vladimíra Stibora a účastníky, a předala slovo ThDr. Jiřímu Vaníčkovi, díky němuž se tato výstava mohla v karlínských prostorách uskutečnit. „Umělecké fotografie pana Vladimíra Stibora mě zaujaly. Nejen kompozici,

skladbou, ale zvláště poselstvím. Porozumí mu ten, kdo je s autorem na stejné vlně životního vidění, kdo má vytvořenou vnitřní strukturu porozumění, jejíž hlavní vlastností je schopnost porozumět vizuálnímu jazyku, kterým autor promlouvá. Je to věcí pokory, poddat se, vcítit se do uměleckého sdělení, je třeba soustředění, citlivosti. Pochopení díla je samo o sobě tvůrčí a nezávislé... V duši a srdci je klíč k tajemství díla,“ uvedl ThDr. Vaníček ve své řeči. Dále mimo jiné dodal: „Téma je samo

zvláštní a jedinečné. Kostel je vizitkou tisícileté křesťanské kultury, v níž jsme svými kořeny integrováni. Každý kostel je v naprosté většině dominantou obce a každý, byť není místní, vidí, kde se dům modliteb nachází. Stavitelé kostelů a chrámů stavěli v pokoře před Bohem a usilovali vždy o to, aby ve stavbě byla zjevována velikost a sláva Boží. Téma výstavy odpovídá charakteru místa výstavy, které je samo sakrální stavbou.“ Na závěr autorovi poděkoval za obohacující umělecký zážitek a popřál mu úspěch a inspiraci v jeho další fotografické práci.

Dr. Jiří Vaníček a V. Stibor

...pochopení díla je samo o sobě tvůrčí a nezávislé...

Poté vystoupily členky LDK Dialog na cestě PhDr. Olga Nytrová, RNDr. Markéta Hlasivcová a Květoslava Salmonová a přednesly básně V. Stibora z jeho nové, dosud nevydané sbírky *Hrst pálené hlíny*, aby přiblížily auditoriu i další stránku autorovy umělecké osobnosti.

Pak Vladimír Stibor vyprávěl o vzniku fotografií. Jak se rodil nápad, jak došlo k realizaci, která rozhodně nebyla jednoduchá a obnášela často dlouhá

Zasedací síň je zaplněná

čekání v mrazu a větru (neboť snímky vznikly převážně v zimním období) na „správné“ světlo či mraky, aby fotografie měla žádoucí vyznění.

Následovala krátká beseda s publikem, v níž fotograf odpovídal přítomným na zajímavé otázky, které se týkaly nejen námětu fotografií, ale i technických parametrů. Velmi zajímavá byla otázka, zda se cítí být více básníkem či fotografem. Na tu Vladimír Stibor odpověděl, že se cítí být obojí, protože na atmosféru, již vyjadřují jeho snímky, by těžko hledal slova.

Musel ho proto potěšit závěr vernisáže, kdy si účastníci, po malém pohoštění, prohlíželi individuálně jeho fotografie a sdělovali si živě dojmy a bylo na nich vidět, že se jim vystavená díla líbí a že jsou *na stejné vlně životního vidění*, jak zmínil ve své řeči ThDr. Vaníček.

Květoslava Salmonová

Prohlídku výstavy lze domluvit na tč.
čísle 724 141 284

ALL WE NEED IS LOVE!

Ekumenické eucharistické bohoslužby 7. 5. 2017

Po 602 letech se oficiálně uskutečnily první společné eucharistické bohoslužby naší církve CČSH, zastoupené Mgr. Kamilou Magdalenou Lukasovou, farářkou NO Havlíčkův Brod a Ledec n. Sázavou spolu s Church of England (bratrem reverendem Keithem Glynnem Perkintonem z Brightonu – Chichester Diocese, Islandskou lutherskou církví – sestrou Helgou Bjork Jónsdóttir a Maďarskou lutherskou církví – sestrou Verou Farkas). Aktivně se zúčastnili i lidé z Církve českobratrské evangelické, Křesťanské společenství, Starokatolické církve Žďár n. Sázavou, lidé z Českomoravské Vysočiny a z Havlíčkova Brodu a okolí, kteří zrušili své nedělní bohoslužby a přišli všichni v hojném počtu v neděli ráno 7. 5. do Husova sboru CČSH Havl. Brod, Ledče n. Sázavou (odpoledne v 15h, kam přijela i sestra jáhenka Ondřejka Brabcová z NO Vlašim s jejími členy) a poté – Praha – Zderaz navečer., kam jsme dorazili se zpožděním, kvůli rozkopané dálnici od Brna, a koloně. A také zastávce ve Vilémovicích u nejstaršího tisu v Evropě.

Já jsem Dobrý pastýř, Já jsem dveře, bude jedno stádo a jeden Pastýř – tyto věty Ježíšovy provázely všechny čtyři bohoslužby, kdy Keith kázal spolu s mým dodatkem, několika jazyčně zazněly perikopy z Písma, zpívali jsme 288 – Krásná je modrá obloha, 295 – Dej mi, Pane bdělé srdce a Taizé píseň – Každý den Pán mi sílu dává. Modlili se česky i anglicky společně Otčenáš, Keith nám před požehnáním krásně čistě česky zarecitoval verše k požehnání: J, 10, 11.17 (Pán řekl: „Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Dávám svůj život, abych jej opět přijal.“ Aleluja!)

Děkujeme za požehnání biskupské – Juraje Jordána Dovaly a anglikánského biskupa Jižní Anglie a jejich svolení uskutečnit náš sen, který vznikl po loňském ekumenickém studijním kurzu v Josefstalu, kde jsme se poznali, spřátelili a vrostli do jedné Kristovy rodiny lásky a víry.

Snad nám k tomuto našemu počínání milý Hospodin žehná a bude-li to jeho vůle, příští rok v červnu v Maďarsku, pak na Islandu a Velké Británii – a rádi bychom přizvali další církve k účasti. – Už se napřesrok hlásí Bavorská lutherská církev, Srbská ortodoxní, Slezská církev, Římskokatolická a další – uvidíme, překročí-li vlastní stín tradice, o které není v Písmu žádná zmínka a budeme jedním putujícím stádem za pastýřem Kristem Ježíšem. :-)

*Mgr. Kamila Magdalena Lukasová,
NO CČSH Havlíčkův Brod
a Ledec nad Sázavou*

Poslední země v abecedě – Zimbabwe

Žaponsko se už dnes neříká – poslední zemí v abecedě je Zimbabwe. A to je země dosti neznámá, a přitom plná zajímavostí. A nejen přírodních, ale i historických. Například je to prakticky jediná země černé Afriky, kde jsou původní africké stavební památky.

Existuje zde několik hradů, stavěných z kamene ve svérázném slohu. Nejznámější je tzv. Velké Zimbabwe (které dalo i název dnešnímu státu – v koloniálních dobách se jmenoval Jižní Rhodesie). V dochované části jsou zdi vysoké až 10 metrů, a přitom poměrně tenké a chodba mezi zdmi je na nejužším místě asi 60 cm. Že by něco takového dokázaly postavit neliterární národy – tomu nechtěl nikdo věřit. Říkalo se například, že to postavili Féničané, kteří se tedy prý dostali až do jižní Afriky. Anebo se to zase svádí na ztracené kmeny Izraele. (Na ty se svádí leccos. Ale přitom je fakt, že v dosahu Velkého Zimbabwe žije kmen Lembů, který vyznává judaismus. A přitom to jsou černí Afričané se vším všudy – je to tak trochu záhada.)

Pravdou je, že v Zimbabwe nacházíme stavební památky, které se nepodobají ničemu, co v najdeme v předkoloniální Africe. Velké Zimbabwe je z nich daleko největší, pak je několik výrazně menších, a taky spousta malých – ale to je třeba zidka apod: těch se uvádí v literatuře až 300. Ruku v ruce s vyspělými stavbami jdou i rozvinutá řemesla a obchod, jak o tom svědčí archeologické nálezy. Například se zde našel i porcelán, dovážený z Číny. Přitom jde o dobu pozdního středověku, kdy evropská cesta do těchto končin byla stále něčím mimořádným. Konala se zde i jedna z největších těžeb zlata na světě té doby.

Vše však časem upadlo v zapomnutí, a když sem přišel první Evropan v roce

1869 – tak se nestačil divit. Dnešní Zimbabwe si této tradice umět vážit. Avšak turistů zde moc není. Možná se leklí toho, jak se říká v televizi, že černí pronásledují bílé farmáře a země krachuje. Jenže není radno televizi ve všem věřit – a já mohu potvrdit, že Zimbabwe je stát, kde infrastruktura celkem funguje, cestovatel tam nemá zásadní problémy, a že Zimbabwe – a to černí i bílí – jsou příjemní lidé a turisty vidí rádi. Z cizinců, které jsem potkal, bylo nejvíce z Jihoafrické republiky – tedy sousední země. Evropanů či Američanů mnohem méně.

K historii patří i pravěké malby na skalních útesech. Těch se tam také dochovalo dost a jsou staré tisíce let. Moderní člověk nestačí žasnout, jak realističtější dokázal pravěký umělec načrtnout zvíře několika čarami. Výtvarné umění však není jen záležitost starověká – i moderní zimbabwešské sochařství je špičkové. Připomíná to trochu kubismus – ostatně ten čerpal právě z afrického umění.

Afrika je světadíl neskutečných přírodních krás, a v případě Zimbabwe je potřeba na prvním místě jmenovat Viktoriiny vodopády. Dojem z nich je opravdu ohromný. Jsou podstatně vyšší a podstatně delší než třeba Niagarské. Průtok vody je však oproti nim menší – což fakticky znamená, že se ta voda více tříští a v okolí vodopádů prší skoro pořád – i když o pár set metrů dál je už jasno. A jsou tak šikovně skryté, že je člověk uvidí až z bezprostřední blízkosti.

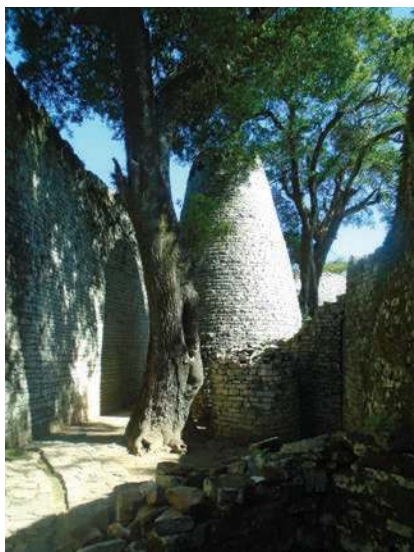

K africké přírodě patří nutně i safari – a ani zde Zimbabwe rozhodně nezaostává. Je to země rozlehlá a přírodních rezervací je zde hodně. A to i s nádhernými krajinnými scenériemi. Sice jsem neviděl tisícíhlavá stáda kopytníků – jen mnohem menší – ale žije zde dost slonů, a i relativně dost nosorožců a v některých oblastech jsou i poměrně krotcí, že je lze vidět i z velké blízkosti.

Viděl jsem i stádo štetkounů (africké oranžové prase), což je velká vzácnost a náhoda. V naší skupině na safari jsme byli čtyři, a za celý den jsme potkali jedinou další skupinu, zato jsme viděli několik opuštěných kempů. V dnešní době není Zimbabwe cílem masové turistiky, což mu ovšem přidává na půvabu.

Mgr. Pavel Benda

Vašík Červenka, náš 10letý věrný přispěvatel, nám poslal do dalšího čísla Husity tyto 2 obrázky: 1. K 300. výročí narození Marie Terezie se rozhodl namalovat ji nejen s manželem Štěpánem Lotrinským, ale i s jejími rodiči, na které se zapomíná. 2. Šumavské ovečky, které vidí z okna jejich chalupy.

Odpoledne 28. 3. 2017 s JANEM MARUNOU

V rámci oblíbeného cyklu Setkání 3. věku uspořádaly NO ČČSH Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s Městskou částí Praha 8 další autorské čtení, tentokrát s jihočeským spisovatelem, prozaikem a básníkem, členem Obce spisovatelů, Janem Marunou. Jan Maruna je autorem 130 knih, románů, novel, povídek a v neposlední řadě básnických sbírek. Je nositelem několika prestižních literárních ocenění, jeho díla jsou překládána do cizích jazyků, zejména do italštiny.

Karlínský farář, ThDr. Jiří Vaníček přivítal přítomné a PhDr. Olga Nytrová uvedla autora a předala slovo moderátorce odpoledního programu, básničce a esejistce RNDr. Markétě Hlasivcové. Markéta představila autora přítomným a úvodem ho trochu vyzpovídala. Tak jsme se dozvěděli mnoho zajímavého z páně Marunova života: narodil se v Rýmařově, žije v Hlinici u Táboara. Celý život pracoval na dráze. Psal od mládí, ale většina jeho knih vznikla v posledních 20 letech, kdy měl na literární tvorbu přece jen více času. Ještě při zaměstnání vystudoval Literární akademii Josefa Škvoreckého a bohosloveckou fakultu.

Dr. Jiří Vaníček vítá hosta

Autor čte své dílo

Zajímalo nás, jak došlo k tomu, že Honzova poezie došla takové obliby hlavně v Itálii (mimo jiné zde získal cenu poroty Premio Internazionale A.U.P.I. Premio Special Giuria (Milano, 2009) a o rok později cenu za poezii AGENDA DEI POETI con il libro: Luce sulla strada (Milano 2010). Je nositelem čestného titulu Accademico nella Classe Lettere, Arti e Scienze). Jan Maruna vyprávěl, že v Itálii získala jeho poezie takovou oblibu hlavně díky básním o mamince.

Moderátorka se zmínila, že autorova díla jsou umístěna v Literárním archivu Památníku národního písemnictví, jehož sbírky zahrnují mimo jiné osobní fondy významných osobností kulturního a společenského života. O Janu Marunovi též byla napsána diplomová práce.

A již došlo na konkrétní tvorbu. Ukázky z dvoudílného autobiografického

románu Agnessaria a Petroteria společně s autorem četla Markéta Hlasivcová. První díl věnoval autor mamince Anežce a nazval jej Agnessaria. Ve druhém dílu Petroteria se vypořádává se složitým vztahem k otci, vojáku Svobodovy armády. Otec byl raněn na Dukle a úlevu od bolestí duše i těla nacházel v alkoholu. Kniha vypovídá o nelehkém soužití, přece však naplněném láskou.

Převažujícími tématy v jeho básnické tvorbě jsou stromy, příroda a její nekonečná trpělivost s námi, lidmi. V duchovně zaměřených básnických sbírkách se Jan Maruna vyznává z hlubokého vztahu ke křesťanské víře, navrácí se k jejím kořenům. Vydává se k milovaným poutním místům v Čechách i v zahraničí, zejména v Itálii. Markéta Hlasivcová pak přečetla na ukázkou verše z několika básnických sbírek např. Modlitba v krajině, Návrat do zahrady. K napsání básnické sbírky Donna ho inspirovaly procházky s pejskem, fenkou tibetské dogy. Byly to radostné a optimistické básně. Ze psí schopnosti radovat se ze života bychom se mohli mnohému přiučit. Autor při čtení zavzpomínal na své chovatelské časy, kdy měl až 5 psů, se kterými jezdil po světě na výstavy. Samozřejmě vzhledem k básnickově

Jiří Fréhár, Václav Strachota

vzrůstu jsme předpokládali, že to byli spíše větší „pejsci“, což se potvrdilo.

A o psí věrnosti a oddanosti byla i poslední literární ukáзка tohoto setkání, povídka „Nebe nad hlavou“ z nejnovější knihy povídek s názvem „Cesta nás naplňuje“. Tato věta by mohla být i mottem šťastného lidského života, přejme tedy sobě i druhým, ať nás naše cesta naplňuje.

RNDr. Markéta Hlasivcová
Dialog na cestě
a Pražský klub spisovatelů

PS: že autor napsal opravdu 130 knih, se můžete přesvědčit na: wikipedii https://cs.wikipedia.org/wiki/Jan_Maruna v katalogu Národní knihovny ČR www.nkp.cz

Fantastický svět Jany Richterové – o Zahradě a imaginaci

Setkání Pražského klubu spisovatelů v Karlíně dne 21. 3. 2017

Význačný slovenský teoretik literatury Ondrej Herec dokládá, že poezie i sám žánr fikce spadají do nejširší sféry fantastiky. Jistě by se o daném názoru dalo diskutovat, jsou však díla, která tuto přibuznost plně potvrzují. Románový cyklus *Zahrada* představuje jedno z nich: v kontextu tuzemské tvorby patří k nejpůsobivějším. Jeho autorkou je Mgr. Jana Richterová, členka Obce spisovatelů ČR.

Mgr. Jana Richterová absolvovala humanitně a výtvarně zaměřená studia a pětiletý psychoterapeutický výcvik v hlubinné a psychodynamické psychoterapii. Působila dlouho v oblasti zdravotnictví jako arteterapeutka, je členkou České arteterapeutické asociace. Věnovala se pedagogické činnosti, arteterapii vyučovala na Ostravské univerzitě. Na karlínském setkání autorku doprovázela Mária Schwingerová, vynikající překladatelka zejména odborných publikací v němčině, působící na severní Moravě. Ta se při tvorbě *Zahrady* podílela jako stěžejní beta-čtenář, především pak jako znalkyně esoteriky a židovské kultury. Mezi překlady této kultivované a vzdělané dámy s velkým charismatem patří mimo jiné Trithemiův spis *De septem secundis* nebo monografie týkající se významného židovského teologa a filozofa Martina Bubera.

Ještě před začátkem besedy s milými hosty se v Pražském klubu spisovatelů představil nový člen Obce spisovatelů ČR, Mgr. Tomáš Kepka, režisér, fotograf, dramaturg a vysokoškolský pedagog – autor půvabných pohádek.

Paní Richterová si připravila prezentaci, ale k jejímu promítání nedošlo, celý večer se odvíjel ve velmi osobní, podnětné atmosféře. Besedu provázela řada dotazů jak moderátorky Františky Vrbenské,

tak zaujatých posluchačů. Bylo na co se ptát – na tvůrčí postupy, inspirační zdroje, vztah autora ke svým textům, na místo subžánru *new adult fantasy* v současné beletrii, na fenomén literárních postav, dokonce na autorčiny zkušenosti s psychologickou analýzou a arteterapií. Vyhrazený čas málem nestačil, tím spíše, že cyklus *Zahrada* i samu Janu Richterovou lze právem pokládat za mimořádný literární zjev.

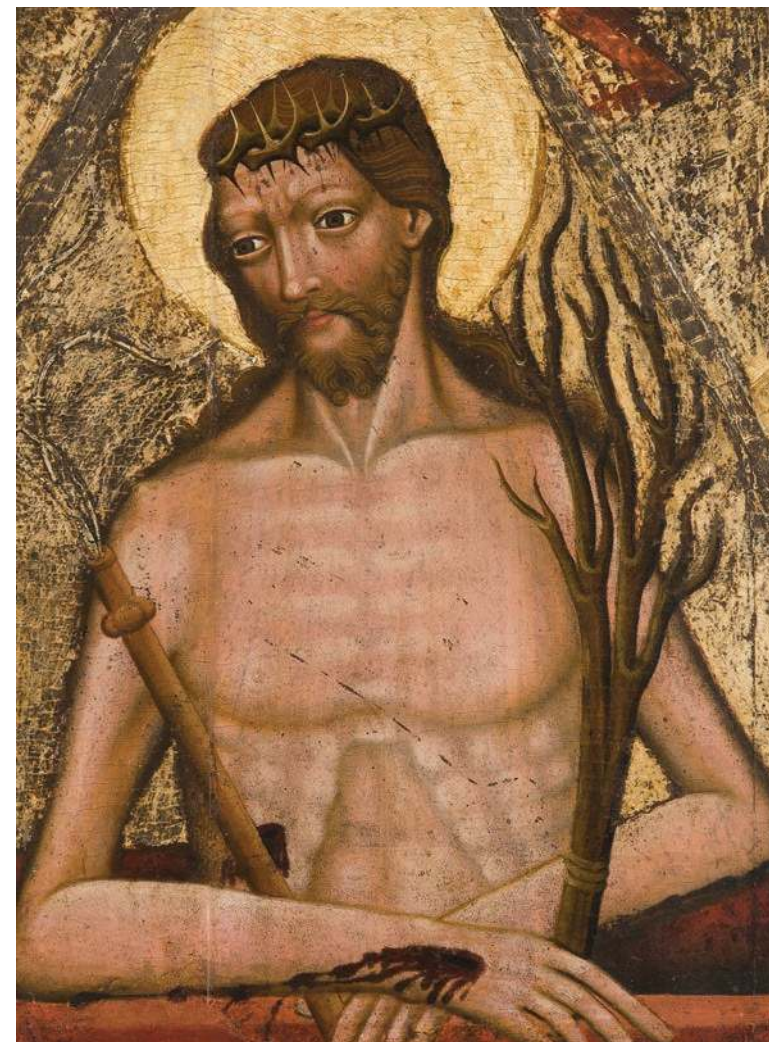
Málokdo vstoupí na knižní trh románovou prvotinou, která však působí vytríbeným, precizním a oduševnělým dojmem. Žádný literární pokus, ale vyzrálé, promyšlené dílo. Už první svazek *Sféra* (2013) vzbudil oprávněný zájem a sklidil vynikající kritiky. Následovaly *Lovec* (2014), *Návrat* (2015) a *Velmistr* (2016), v letošním roce bude publikován závěrečný díl.

Kultivovaný, napínavý příběh skupiny mladých lidí se odehrává v současnosti, mimořádnou hloubku i jedinečnost mu dodávají originálně pojaté fantastické a mystické prvky. Zároveň však spisovatelka dbá na velmi věrné, barvitě zobrazení stávající reality. Neobvykle věrohodným způsobem spojuje přesně vykreslené prostředí a propracovanou psychologii postav s myticko-mystickými konotacemi, s podprahovým vnímáním a percepcí mnohotvárnosti univerza. Vzniklo tak mimořádné dílo na pomezí magického realismu a netradiční fantasy.

Budeme se těšit příště, až paní Jana představí poslední svazek své pentalogie. Zatím se můžete podívat na její webové stránky, kde vedle informací o knihách naleznete krásné obrazy a hudbu, které spolu vytvářejí kouzlo *Zahrady*: <http://zahradafantasy.janarichterova.cz/>

PhDr. Františka Vrbenská

Kristus prodaný v aukci

Po 85 letech se dostal na trh obraz Bolestný Kristus z roku 1440, který je jedním z klíčových děl českého středověkého maliřství. Obraz původně sloužil jako oltářní nástavec, proto měl nejprve trojúhelníkový tvar. Začátkem 20. století prošel restaurováním a získal obdélníkový formát. Zřejmě v této podobě se dostal do sbírky významného sběratele umění a starožitností, pražského biskupa ThDr. Antonína Podlahy

(1865–1932). Po jeho smrti byla celá sbírka prodána a výtěžek šel na dobročinné účely. V roce 1932 se dostal do dražby aukční síně Hořejš. Letos se ocitl v květnové aukci společnosti Dorotheum. Vytvářecí cena byla 1,2 mil. Kč, kupec si ho odnesl za 1,44 mil. Kč. Obraz je kulturní památkou, ale stát na něj neuplatnil předkupní právo. Na snímku Bolestný Kristus, foto archiv Dorotheum

Mgr. Věnceslava Dezortová

Osvobození Československa rumunskou královskou armádou

Rumunské království a vztahy s ČSR

Po vítězné válce s Osmanskou říší vzniklo 10. května 1881 Rumunské království. Prvním králem byl Karel I. z německého rodu Hohenzollernů. V období první světové války Rumunsko bojovalo na straně Dohody, a to i přesto, že rumunský panovník pocházel ze stejného rodu jako německý císař Vilem II. Po roce 1918 se k Rumunsku připojilo Sedmihradsko (dnešní Rumunsko), Bukovina a Besarábie. Zajímavostí je, že v té době tedy mělo Rumunsko společnou hranici s ČSR, na Podkarpatské Rusi. Od roku 1921 bylo Československo, Rumunsko a Jugoslávie součástí Malé dohody. V roce 1939 Rumunsko, navzdory Maďarsku a Polsku, umožnilo ústup československých jednotek bojujících v Podkarpatské Rusi na rumunské území. V roce 1944 a 1945 se rumunská královská armáda podílela na osvobození ČSR. Rumunsko se odmítlo zúčastnit vstupu armády členských zemí Varšavské smlouvy do ČSSR v roce 1968.

Druhá světová válka

Rumunsko v roce 1940 přišlo na základě druhé Vídeňské arbitráže o Sedmihradsko ve prospěch Maďarska a o Jižní Dobružu ve prospěch Bulharska. Sovětský svaz Rumunsku obsadil Severní Bukovinu (dnes Ukrajina) a Besarábii (dnes Moldávie). Král v roce 1940 přestal mít skutečnou moc, tu převzal premiér, diktátor, Ion Victor Antonescu. Rumunsko se postupně zapojovalo do tábora Osy a umožnilo německé vojenské misi kontrolovat strategicky důleži-

tá ropná pole u Ploješti. Rumunská armáda se po boku Wehrmachtu zúčastnila tažení do SSSR a dobítí Oděsy a Sevastopolu. Stav rumunské armády z roku 1941 (700 tisíc vojáků) stoupl na neuvěřitelných jeden a čtvrt milionu v roce 1944. Za atentát na velitelství rumunské armády nechal maršál I. Antonescu v Oděse popravit 20 tisíc Židů a komunistů. V táborech smrti během druhé světové války zemřelo na území Rumunska nejméně 300 tisíc rumunských a ukrajinských Židů. Rumunská 3. armáda pod velením generála Petre Dumitrescu (1882 – 1950) a 4. armáda pod velením Constantin Constantinescu (1884 – 1961) se po boku 6. německé, 8. italské a 2. maďarské armády, chorvatské legie a Estonského policejního sboru zúčastnila také bojů o Stalingrad. Na straně Třetí říše rumunská armáda ztratila přes 600 tisíc vojáků, z toho bylo 70 tisíc mrtvých, 250 tisíc raněných a 280 tisíc nezvěstných (z nichž velký počet zahynul).

V srpnu 1944 král Michal I. provedl státní převrat a nechal maršála I. Antonescu zatknout. (Po válce na základě rozhodnutí rumunského soudu byl 1. 6. 1946 popraven.) Velký podíl na přechod Rumunska na sovětskou stranu měl velitel 2. ukrajinského frontu, armádní generál Rodion Malinovskij (1898 – 1967). Díky excelentní znalosti francouzštiny se domluvil se zajatými (u Stalingradu), vysoce postavenými důstojníky, kteří s ním připravovali přechod rumunské armády na sovětskou stranu. Za tento čin R. Malinovskij obdržel od J. V. Stalina (1878 – 1953) hodnost maršála. Po převratu Rumunsko vystoupilo z tábora „Osy“ a Německo přišlo o zásobování ropou z Ploješti. Dne 7. září 1941 Rumunsko vyhlásilo vál-

ku Maďarsku a Německu a o týden později podepsalo příměří se Sovětským svazem.

V rámci 2. ukrajinského frontu rumunská královská armáda dne 18. prosince 1944 vstoupila na území Československé republiky. Od 1. ledna 1945 do 20. března 1945 na Slovensku bojovala 1. dobrovolnická rumunská armáda (248 430 vojáků, 249 bojových letadel a 79 tanků a samohybných děl). Královská armáda se zúčastnila s Rudou armádou bojů nejen na Slovensku, ale i na Moravě a v Čechách. Do bojů zasáhla také rumunská letadla, která na našem území svrhla 1360 tun pum a zničila asi 100 německých letadel. Na Moravě Rumuni bombardovali například Otrokovice, Kunovice, Uherský Brod, Zlín, Prostějov a Olomouc. U pozemní armády mělo Rumunsko největší ztráty při bojích v horském terénu na Slovensku, kdy chyběla podpora tanků.

Při osvobozování ČSR rumunskou armádou padlo 34 tisíc vojáků (z toho na území ČR 3300) a bylo zraněno 33 254 vojáků. Nejvíce je jich pohřbeno na hřbitově ve Zvolenu (10 504) a na území ČR v Brně (1570). Při tvrdých bojích v dubnu 1945 rumunská vojska společně se sovětskou armá-

dou osvobodily Brno, Hodonín, Kroměříž, Vracov, Uherský Brod a další města na jihu Moravy. Brňané na své osvoboditele nikdy nezapomněli a v roce 2011 u příležitosti devadesátých narozenin bývalého rumunského krále Michala I. ho jmenovali čestným občanem města Brna.

V rámci Pražské vojenské operace Rumuni osvobodili řadu obcí na Vysočině (na Bystřicku, Žďársku, Havlíčkobrodsku, Třebíčsku a Humpolecku). Rumuni v Československu osvobodili celkem 1 722 obcí, z toho 31 měst.

Při bojích na našem území Rumuni utrpěli velké ztráty nejen na lidských životech, ale i na technice. Z nasazených letadel byla zničena více než polovina a z tanků zbyly pouze dva v provozuschopném stavu. Tyto dva tanky, které dojely až do Tábora, se účastnily vojenské přehlídky spojenců a Československé armády 17. května 1945 v Praze. Při osvobozování Československa padlo nejvíce sovětských vojáků – 140 000, rumunských vojáků – 34 000 a amerických vojáků – 116. Ohromné ztráty padlých vojáků byly zaviněny především způsobem boje, a také kvůli německé bojové taktice a morálce.

Zpracoval: J. Boček

Požehnaný den Alberta Rocchiniho

V neděli 23. dubna jsme se sešli v roztockém sboru naší církve, abychom svými modlitbami a přítomností podpořili bratra Alberta Rocchiniho během významného dne jeho jáhenského svěcení, které mu za spoluúčasti br. prof. Zdeňka Kučery, sestry farářky Jarmily Kučerové a dalších spolusvětitelů udělil br. biskup David Tonzar. Přejeme ti, Alberto, mnoho sil a Božího požehnání pro tvoji další službu bližním v naší církvi ČCSH. Děkujeme, že jsme mohli být s tebou. *T. Rozkydal*

Země svatého Augustina

Svatý Augustin patří nepochybně k největším postavám dějin, a to nejen církevních. Je jedním z nejdosažitelnějších spisovatelů – kolik autorů se čte ještě po šestnácti stoletích do té míry jako Augustin? Jeho kniha *O obci Boží* ovlivnila, jak pak pojímalo dějiny mnoho dalších generací, a kniha *Vyznání* je svérázným pokusem o introspekci – něco, co se v literatuře objevilo až o více než tisíc let později. Už jako student teologie jsem přišel na to, jak zásadní význam má číst právě Augustina: pokud se člověk nechce výslovně stát historikem, tak z četby Augustina má větší užitek, než z četby jiných středověkých autorů.

Augustin byl biskupem v Hippo Regiu – to je v dnešním Alžírsku, poblíž tuniských hranic. Tato část světa je dnes muslimská, ale v době konce Římské říše byla křesťanská. A nejen to, byla to přímo taková nejsilnější bašta křesťanství, asi jako dnes Latinská Amerika. Dnes jsem v této oblasti viděl křesťanské kostely jen ojediněle. Těch ruin starověkých kostelů bylo více.

Navštívil jsem Tunisko, ale ne kvůli slunění se na plážích, nýbrž kvůli úžasnému kulturnímu dědictví. V říjnu, tedy v době, kdy je na koupání zima, ale na výlety je krásně, a přitom je turistů málo. Alžírsko, které je hůře dostupné, nemusíme ze starověkého pohledu oddělovat od Tuniska – obojí můžeme nazvat Augustinovou zemí. Jistěže je zde mnoho muslimských památek – včetně např. Kajruánu, jednoho z nejposvátnějších měst islámu. Antické památky jsou tak trochu v jejich stínu. Ale neoprávněně. Na území Tuniska se nachází více ruin starověkých měst. Všechna vypadají tak, že se v nich dochovalo několik významnějších staveb: např. amfiteátr, vítězný oblouk, zbytky paláce – který byl stavěn důkladněji než obyčejné domy, apod. Jinak jsou zachovány mnohé ulice a zbytky domů. Můžeme chodit po tom samém dláždění, kde chodil kdysi Augustin a vzpomínat na jeho epochu. Ve významných budovách, jako kostelích, palácích apod. byly i nádherné mozaiky. Dnes

jsou však téměř všechny přeneseny do muzeí, a zvláště pak muzeum Bar-do v Tunisu je jimi světově proslulé. V této části světa jsou ty starověké mozaiky jedny z nejlepších na světě.

K římským městům patří také divadla a arény. Koloseum v El Djemu je jedno z největších a pomalu konkuruje tomu římskému.

Před Římany zde stavěli města i Punové. Ale punská města jsou skromnější – a jsou to přístavy, tedy se nacházejí u moře. Kartágo je trochu zvláštní případ – původně město punské, a později přestavěné římsky. Římské Kartágo bylo mnohonásobně větší, a i některé stavby byly obrovské a pompézní. Punské ruiny uprostřed nich vypadají skromně. V tomto malinkém přístavu, kde dnes je pár rybářských loděk, zřejmě Hannibal nalodoval ty své slony, se kterými pak přešel Alpy až k Římu. (... a kdyby dostal vojenskou posilu, tak mohly evropské dějiny vypadat úplně jinak!) Pozdně antická divadla byla pokládána za centra pohanské zhyralosti a modloslužebnictví. Ale po tisíci letech středověk vzal divadlo zase na milost a dnes se i některé ty starověké amfiteátry opět používají k představením.

Augustin stál na přelomu epoch. Za jeho působení byl Řím poražen barbary. Pád Říma – to bylo něco nepřed-

stavitelného – a náhle se to stalo. Teď to byla realita, a začínala nová epocha.

A úkolem intelektuálů bylo ze staré epochy zachovat to, co bylo hodnotné. Dnes totiž stojíme v situaci trochu podobné. Jednak jde o záchranu hmotných hodnot a informací, ale taktéž jde o to, co ze staré kultury bude nadále živé a rozvíjející se, a co zůstane jako mrtvý muzejní artefakt. Augustin se nepochybně přičinil o to, že mnohé antické – tedy „pohanské“ hodnoty se staly pevnou součástí nové křesťanské kultury. A s odstupem času vidíme, že to jde a je to přínosem. Dnešní zmatená doba je stejně přelomová jako doba pádu Říma. Hodnoty, které byly donedávna důležité, jsou dnes směšné, a na důležitosti získávají hodnoty nové, které by nás včera ani nenapadly. Je to úkol, výzva pro naši generaci – a Augustin nám v tom může být příkladem.

Relaxační pohádky nejenom pro dobré usínání

S Andílkem Lojzíkem a čerticí Františkou se už umíme zklidnit, vnímat své pocity a odpočívat. Ve třetí pohádce se budeme snažit aktivovat vnitřní představivost jak vizuální, tak zvukovou. Zapojujeme fantazii. Děti leží se zavřenýma očima. Než začneme pohádku číst, několikrát se s dětmi hluboce nadechneme a vždy pomalu vydechneme. Počkáme až dojde ke zklidnění a relaxaci. Pohádku čteme volným tempem, necháváme dětem prostor, aby si moh-

ly postupně představovat barvy, zvuky a melodie. Pokud pohádku nečteme před spaním, necháme po přečtení ještě chvíli prostor na doznění zážitků. Klidným hlasem, známými pokyny, přivedeme děti zpátky do bdělého stavu. Poté je necháme malovat příběh, barvy, které viděly. Máme-li k dispozici xylofon, klavír či jiný hudební nástroj vyzveme děti k zahrání melodie, tónu či rytmu jednotlivých barev (mohou i jen tleskat nebo zpívat). Důležité je nechat děti naprosto volně tvořit a nepotlačovat jejich fantazii.

3. Jak pomáhali sluníčku vyčarovat duhu

Andílek Lojzík a čertice Františka odpočívají na bílém obláčku a plní pohody vdechují vzduch stále ještě plný vody po poslední bouři. A sluníčko? To nezahálí. Odchytává poslední kapky deště a začíná čarovat duhu.

„Podívej, Františko,“ říká andílek Lojzík, „ani ty se svou ohnivou kuličkou taková kouzla neumíš. Musíš se ještě hodně učit. I já budu pilný v učení, abych toho uměl co nejvíce. A víš co? Poprosíme sluníčko. Budeme jeho učedníky a pomůžeme mu tu duhu vyčarovat.“

Jak řekli, tak udělali. A už si berou barevné kyblíčky a odchytávají do nich ty úplně poslední kapky deště. Kyblíčků je sedm, v nich sedm kapek vody – právě tak, jak jim sluníčko poradilo. A teď už určitě víte i vy, kolik je barev duhy. Ano, správně, je sedm barev duhy. Ale teď pozor! Sluníčko začíná čarovat!

Svými paprsky vybírá nejprve vodu z červeného kyblíčku a pomaličku ji rozprostírá do oblouku po obloze. Oblouk má zářivě červenou barvu a Lojzík s Františkou po něm kloužou jako po klouzačce, aby ho krásně uhladili. Všude kolem nich je červená barva.

Pak sluníčko vyčaruje oblouk z oranžového kyblíčku a Lojzík s Františkou zas šup sem a šup tam – všude je spousta oranžové.

Přichází na řadu žlutý a zářivě žlutozlatá barva. Zalévá nás a zahřívá. Je to barva slunce.

Zelený kyblíček – je tu mnoho, mnoho zeleně – jako když se díváme na krásný zdravý les.

Pak světle modrý – jako když je louka plná pomněnek.

Hned za ním kyblíček, který snad byl plný modrého inkoustu. Všude je tmavě modrá barva.

Poslední přichází na řadu sedmý kyblíček – fialový. A na té poslední barvě si dávají všichni tři naši kouzelníci zvlášť záležet. Fialová prostupuje celým naším tělem.

Sluníčko pečlivě prosvěcuje všechny barvy duhy svými paprsky a Lojzík s Františkou se kloužou po jejích obloucích, aby všechny barvy byly co nejkrásnější.

Nahoře v oblacích je úplný klid a mír.

Lojzík s Františkou jsou naprosto klidní a uvolnění. Těší se dívat se na všechny ty zářivé barvy duhy a klouzat se po jejích obloucích.

I ty se dívej, jak krásně barevná je ta duha.

Vidíš všechny její barvy před sebou.

A poslouchej! Slyšíš?

Každá barva má svou melodii.

Červená...

Oranžová...

Žlutá...

Zelená...

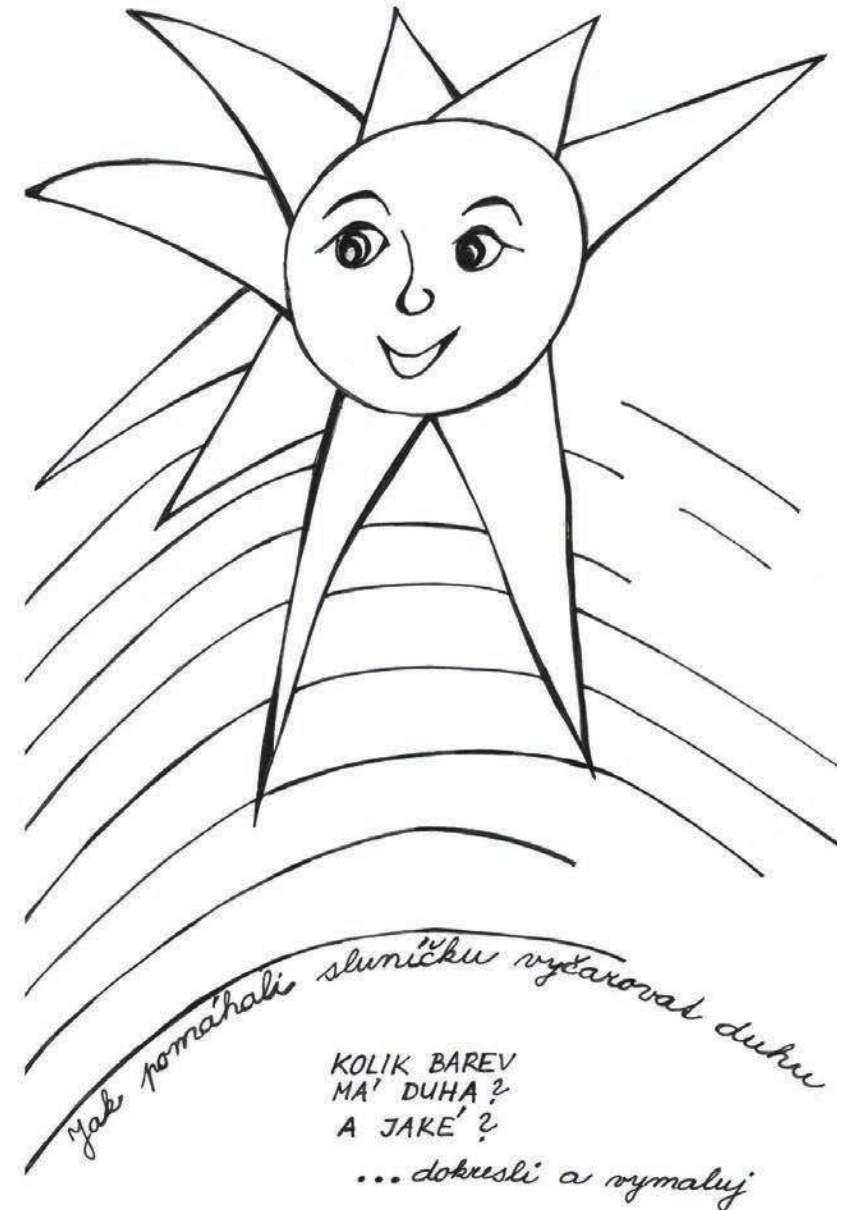
Světle modrá...

Tmavě modrá...

Fialová...

Je to nádhera klouzat po duze, prostupovat jejími barvami a poslouchat melodie, které vyprávějí příběhy dávno zapomenuté.

V. P. Drdová

Omalovánky

Pražská diecéze CČSH ve spolupráci s NO Staré Město se v rámci své ediční činnosti cíleně věnuje podpoře práce s dětmi a mládeží. K dnešnímu dni Vám můžeme představit čtyři tituly, které by neměly chybět jako doplněk a pomůcka při výuce náboženství či při klubových setkáních dětí v našich NO.

Kategorie: malé, předškolní děti a mladší školní věk

Omalovánky Stvoření světa s pexesem a hrací kostkou. Klasické plnobarevné omalovánky, formát A4, 14 stran, vložený list s pexesem a hrací kostkou. Autor: Vladimíra Drdová, ilustrace: Václava Bromovská.

Cena: 30 Kč

Kategorie: školní děti

Omalovánky s luštěním Mistr Jan Hus. Omalovánky s tajenkami a luštěním, formát A4, černobílé, 18 stran. Autor Anna Radová.

Cena: 15 Kč

Omalovánky s luštěním Jeroným Pražský. Omalovánky s tajenkami a luštěním, formát A4, černobílé, 18 stran. Autor Anna Radová.

Cena: 15 Kč

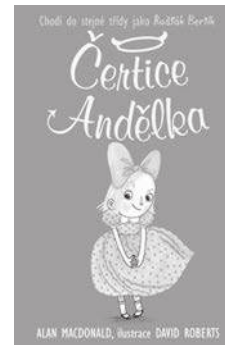
Omalovánky s luštěním Martin Luther. Omalovánky s tajenkami a luštěním, formát A4, černobílé, 18 stran. Autor Anna Radová.

Cena: 15 Kč

Všechny tituly můžete objednávat na urad@ccshpraha, tel: 234 76 0 058 nebo objednat či zakoupit přímo osobně v prodejně Blahoslav Wuchterlova 5, Praha 6, prodejna.blahoslav@ccsh.cz, tel: 220 398 117

ČTENÍ PRO DĚTI ZA VYSVĚDČENÍ

Čertice Andělka

Po přibězích o rošťákovi Bertíkovi nakladatelství NAVA vydává sešity o třech povídkách o svérázném školačce Andělce, která si vždycky ví rady, i když všechno nedopadne podle jejích představ. Jednou se potřebuje vypořádat se sestrami Ošklivkami, jindy chce najít přítele paní učitelce nebo touží být modelkou, a jak dopadne ozdravný víkend? Roztomilé povídky, bohatě ilustrované, jsou od Angličanky Angely Nicely.

PAMĚTI 93LETÉHO LÉKAŘE MILOŠE BONDYHO

Co odvál dým aneb Jak jsem přežil holocaust

Narodil se v roce 1924 v pražské rodině obchodního cestujícího. Bylo mu šestnáct, když na rodinu dopadla perzekuce židovských obyvatel. Prošel několika koncentráky. Po válce se vrátil do Prahy, dokončil gymnázium a vystudoval medicínu na Karlově univerzitě. Pracoval jako lékař v různých nemocnicích, do roku 1968 byl na ministerstvu zdravotnictví. Po ruské okupaci emigroval s manželkou do Švýcarska, kde působil ve farmaceutickém průmyslu. Svůj bohatý život ztvárnil v knize, která je dokumentem doby, podaným svěže a místy dokonce s humorem. Ten mu zřejmě pomáhal přežít.

VÝHODNÉ VSTUPNÉ

Návštěva dvou pražských radnic za jedno vstupné

Vstupenka na Staroměstskou radnici po dobu její rekonstrukce platí nejen na prohlídku podzemí, kaple a historických sálů, ale i na věž Novoměstské radnice. Odtud je krásný výhled na centrum Prahy. V prvním patře věže je původně gotická kaple, později zasvěcená Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václavovi. V roce 1722 byla přestavěna v barokním stylu.

Od roku 1760 je u vchodu zasazen český, neboli pražský loket – etalon. Zde si kupci cejchovali své dřevěné míry. Podle slov ředitele Novoměstské radnice, Alberta Kubišty: „Součástí prohlídky je i návštěva Galerie ve věži, kde jsou krátkodobé výstavy fotografií a obrazů či stálá expozice v bývalém bytě vězníka o historii Nového Města, jeho radnice a přilehlého Karlova náměstí. Představuje i nejstarší pražská panoramata, zachycující podobu Prahy z vyvýšených míst ohraničujících celou pražskou kotlinu.“

PŘEDSTAVENÍ PRO PĚT HERECKÝCH HVĚZD

Křehkosti, tvé jméno je žena

Těžko se vám podaří vidět najednou Ivu Janžurovou, Tatjanu Medveckou, Janu Preissovou, Evu Salzmannovou a Johannu Tesařovou v jednom představení. Dokonce hrají samy sebe. Mluví o svých názorech na herectví, mateřství, stárnutí, o mužích, čím chtěly být, které role je zaujaly. Herečky se vyjadřují vážně i s nadsázkou a ironií. Třeba Iva Janžurová pronese: „Už neříkám, když jsem byla mladá, ale když jsem byla mladší než teď.“ Představení je doplněno tanečnicemi, vlnícími se na téma ženské tělo, herec Karel Dobrý uvádí přednášku F. V. Krejčího o ženě a kultuře. V režii Daniela Špinara vzniklo zajímavé a neobvyklé představení, uváděné na Nové scéně Národního divadla.

Mgr. Věnceslava Dezortová, foto ND Petr Neubert

MILÉ PŘEKVAPENÍ NA PRAŽSKÉM JARU

Prvenství po 30 letech

V 69. ročníku Mezinárodní hudební soutěže PJ získala první cenu v oboru housle Češka Olga Šroubková (nar. 1993). Předtím se to podařilo Ivanu Ženatému v roce 1987. Olga je z rodiny houslistů. Pamětníci si možná vzpomenou na jejího dědečka Karla Šroubka, koncertního mistra České filharmonie. Letošní konkurence byla velká. Přihlásilo se 97 soutěžících, do prvního kola porota připustila 55 uchazečů. Druhé místo získala Yurina Arai (Japonsko), třetí Hana Chang (USA) a čestné uznání Matouš Pěruška (ČR). K předvedení svých výkonů si mohli vybrat jeden ze čtyř světových houslových koncertů. O pořadí vystoupení se losovalo. Stala se kuriozitka. Olga a Yurina si vybraly koncert Čajkovského a los je určil do jednoho večera. Provázel je Symfonický orchestr Českého rozhlasu za řízení Leoše Svárovského. Posluchači tak mohli posoudit dvě provedení stejného koncertu s různou sólistkou. Byl to zážitek.

Na snímku Olga Šroubková, foto PJ Zdeněk Chrapek

POZVÁNKA k zajímavé internetové soutěži

Víte, kdo byl Jiří Třanovský? Víte, že jeho Kancionál Cithara sanctum byl používán v evangelických církvích v českých zemích i na Slovensku a dodnes jej používají slovenští evangelíci na Dolní zemi (zejména v Maďarsku a Vojvodině)?

Město Český Těšín se připojilo k projektu „Evropská města reformace“, jehož cílem je posílení partnerství mezi evropskými církvemi a městy u příležitosti 500. výročí reformace. Projekt realizuje Společenství protestantských církví v Evropě se sídlem ve Vídni Community of Protestant Churches in Europe (CPE). V rámci projektu je Český Těšín jediným městem v České republice, které je titulováno „Evropské město reformace“.

Soutěž je určena široké veřejnosti bez omezení. Je situována do oblasti Těšínského Slezska v jeho historických hranicích a texty jsou uvedeny v českém a polském jazyce. Začít odpovídat na otázky a vkládat fotografie můžete od půlnoci 1. června (0:00 h) do půlnoci 15. září 2017 (24:00 h). Vyhlášení a ocenění vítězů proběhne 18. října 2017 v čítárně a kavárně Avion na slavnostním vyhodnocení této soutěže.

Informace o soutěži zde: <http://knihovna.kvetinac97.cz/>

Recenze sbírky M. Hlasivcové – Jeho Láska stačí

Srdce musí být vyčištěno od dvojího nešvaru či překážky. Předně od zbytečného, toulavého, neužitečného myšlení. Potom od nezřízených vášní, které jsou: přílišné milování časných věcí, hněv, závist, nenávisť, strach, zármutek a podobně. Ty zatemňují a znečišťují oblohu srdce jako kalná mračna, aby v něm nebylo možno spatřovat nebeské potěšení hvězd.

J. A. Komenský

V čase, kdy narůstá rozpad rodin, objevuje se domácí násilí, řeší se šikana ve školách i na pracovištích, objevuje se nepoctivost, chamtivost, obzvláště potřebujeme slyšet, že někdo naše tradiční hodnoty bere vážně, vnímá Desatero jako dokument svobody a jeho slova a činy existují ve vzájemném souladu. RNDr. Markéta Hlasivcová je básnička a prozaička, která prožívá již léta hluboké křesťanské ukotvení. Z předkládaných textů vyvěrá zralá a živá víra, citově nabitá obraznost, která na nás působí prostřednictvím veršů a také fejetonů, jež nalezneme ve druhé části knížky.

Autorka má v pravdě a v pokoře srovnané hodnoty. Ty se liší od úpadkových trendů, plných jejich nerozumné relativizace, kdy někteří lidé mají poněkud degenerované postoje, pokřivenou hierarchii hodnot, pocit ztracenosti a prázdnoty. V její poezii vnímáme upřímné úsilí vidět druhé kristovským očima, vnímat své vlastní nedostatky jako je občasná nesoustředěnost, nedostatečná pokora, netrpělivost – a předkládat je Nejvyššímu.

Hlavním tónem a živým nervem básní je vroucí touha po sepětí s Bohem, touha po univerzální lásce. Objevuje se blahoslavená prostota, pravdivost, blaženost toho, kdo podrobuje svou vůli

Hospodinu a z jeho velkorýsých darů vychází ve všem, co činí. Básnička rozumí lidským slabostem a touhám. Ví, že všichni jsme hříšníci, ale zároveň jsme omilostněnými hříšníky.

Za ústřední báseň a jakýsi hlavní nerv bychom mohli považovat skladbu Marie a Marta (L 10, 38–42). „Naslouchat, Pane, / bych Ti chtěla / jako Marie / Však člověk pracovitý / dobrý je / Ach, Marto, jak ti / rozumím / Jsou chvíle – soustředit se / neumím / a tisíc věcí mysl / zaměstnává / Která z těch cest je dnes / ta pravá? / Setrvej v tomto / okamžiku / Ze rtů mi plynou / slova diků... / Už mlčím – jako / Marie / Svět u Tvých nohou / krásný je“. Řada křesťanů řeší základní dilema: sloužit v praktické oblasti bližním jako Marta, anebo spíše naslouchat Ježíši jako Marie? Každý si individuálně hledá formu a míru toho, s jakým vnitřním nasazením existovat v obou protichůdných oblastech. To se liší i v různých fázích duchovního života. Jedno však platí s určitostí: nejprve máme naslouchat, a pak teprve konat – být v ryzím slova smyslu naslouchající Marií, a potom konat jako Marta.

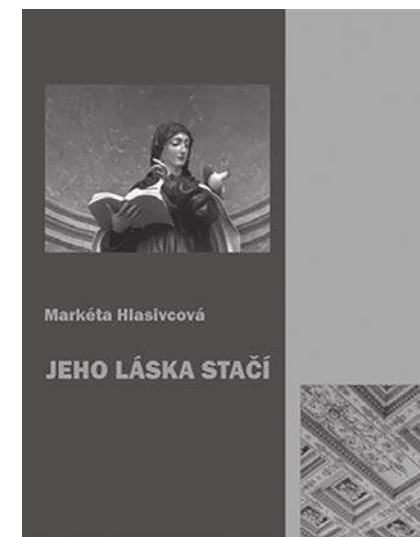
Markéta Hlasivcová hoří láskou k Bohu a ke Kristu, a kdo sám hoří, zapaluje své bližní. Při čtení jejích veršů nás ovane jemné vyzářování a vůně Božího milosrdenství i příslibu spásy. Vnímáme

laskavé ženství s duchovním přesahem a rozvíjející se křesťanské ctnosti, zejména: víru, naději a lásku. Ona sama se vyznává, že je pro ni ze všeho nejdůležitější Boží Láska. Sama o sobě stačí, v ní je obsažena veškerá plnost. Hospodin nám jde naproti a vábí nás do své ochraňující náruče. On své sliby drží – takovéto vědomí, že můžeme důvěřovat a spolehnout se, nám poskytuje duchovní sílu. A toto vědomí dokáže autorka promítnout do své poezie.

Modlitba a meditace se staly postupem let duchovního zrání autorčinou přirozeností. Velmi dobře ví, že modlitba je práce, je v ní obsaženo hodně duchovního úsilí i uvolnění a odevzdanosti. Slova Písma ji oslovují, umí dospět k usebrání a oprostění rozjímat. Jezdívá i dvakrát ročně do kláštera na víkendové duchovní obnovy. Zklidní se, ponoří do nitra, zpytuje své ledví. Užívá si ticha, může se věnovat modlitbě více, než by bylo možné při běžném provozu. Načerpá tam síly a inspiraci do dalších dnů. Vnitřní spříznění a vzor nachází u Terezie z Avily, ta ji také provází na obálce útlé knížky, jejíž zajímavý výtvarný vzhled má na starosti Vlasta Polívková.

Markéta Hlasivcová prožívá – podle svých vlastních slov – hluboký vztah k Otokaru Březinovi. Cení si také zpěvné poezie Antonína Sovy. Dále je jí blízký symbolismus, a to i ruský. Z ruských symbolistů ji oslovuje zejména Konstantin Balmont. Obdobnou krevní skupinu hledá pak u Sergeje Jesenina, zvláště pak jsou pro ni oslovující Peršské motivy, protože je v nich obsažena vášeň.

Z autorčiných veršů v první části sbírky pocítíme malý závan ráje do této, mnohdy tak neblahé, časnosti. Jsou přístupné, srozumitelné a nijak složitě sofistifikované a nebo dokonce zašifrované. Působí krystalicky, jejich poetika je klasická, má v sobě okamžiky vzácné a zřídka. Její básně jsou psány

redisperem, pronesl onehdy v nadsázce starozákonník, filosof a básník Milan Balabán.

Ve druhé části knížky nalezneme fejetony a eseje, otištěné časopisecky, v nichž je zřetelná a vědoucí touha naplňovat ideje křesťanské rodiny, držet pohromadě vícegenerační pospolitost (to klade na lidskou bytost – zejména na ženu – velké časové nároky a občas bývá dotyčná u konce se silami), pěstovat vzájemnou lásku, altruismus, lidskost, sounáležitost a odpovědnost, bez níž je každá svoboda problematická. Ve fejetonech objevíme se vkusem zvolenou nadsázku, drobnou rodinnou ironii a sebeironii, nechybí osobitý humor, stále hlubinně prožívaná láska a naděje.

Vážme si toho, jak se Markéta Hlasivcová s námi dělí o své vnitřní bohatství. Je empatická, citová a dovede štědře nabídnout z pokladů na své duchovní cestě. Ona ví, že sdílené bohatství těší srdce více.

PhDr. Olga Nytrová

(Vydavatel sbírky:
Powerprint, Praha, 2016)

Husátko – klub pro nejmenší

Klub Husátko vznikl již v roce 2010 jako součást sociální služby Nizkoprahovský klub Husita. Důvodem pro jeho založení byla absence sociální služby, která by se na Praze 3 věnovala předškolním dětem z rodin ohrožených sociálním vyloučením a jejich rodičům.

Naším záměrem bylo připravit děti na nástup do školy, usnadnit jim tak školní start a jejich učitelům práci se třídou. Zároveň jsme chtěli pomoci se zmírněním mnoha škodlivých vlivů, které z různých důvodů již na takto malé děti působí, a provázet těžkostmi i jejich rodiče.

Naše práce začala nejprve terénní prací, kdy jsme na ulicích oslovovali rodiče, informovali je o službě a budovali vztahy. Během roku 2010 jsme takto získali kontakty na 17 rodin, které reagovaly se zájmem na naši nabídku. Žel koncem léta byla terénní práce ze zdravotních a personálních důvodů dočasně přerušena. Během prvního roku fungování služby jsme se v lečtem poučili a upravili své představy a fungování služby tak, aby lépe odpovídalo reálným potřebám rodičů i dětí a podmínkám,

ve kterých žijí. V roce 2011 jsme tak například zaměstnali romskou maminku jako asistentku sociální pedagožky a klub jsme otevřeli v pátky odpoledne místo dopoledne. V roce 2013 byla činnost klubu Husátko pozastavena z personálních důvodů.

Provoz byl obnoven na začátku roku 2015, kdy se naše hrdinné kolegyně „vrhly“ na rekonstrukci Komenského sálu v kostele žižkovského sboru a společnými silami ho proměnily v multifunkční prostor, který mimo jiné mohl útulně hostit i návštěvnice a návštěvníky Husátka, a to dokonce dvakrát týdně. Tento režim trvá dodnes a vzhledem ke stoupajícímu počtu malých i velkých klientů a klientek usilujeme o akreditaci sociální služby Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi (SAS). Komu konkrétně se v Husátku věnujeme?

Jednu skupinu tvoří nastávající maminky. Ženy a dívky, které spadají do této kategorie, většinou otěhotní neplánovaně a mohou zvažovat možnost umělého přerušení. Často bývají velmi mla-

dé, setkáváme se s dívkami na útěku, kterým byla nařízena ústavní výchova. Jsou ohroženy experimenty s drogami, rizikovým a předčasným sexem, jejich životní styl ohrožuje nejen je samotné, ale i nenarozený plod. Partneri těchto žen a dívek – pokud nějaké stále mají – mívají sklony k násilí, alkoholu, drogám a často páchají trestnou činností. Není výjimkou, že své partnerky bijí. Druhou skupinou jsou maminky a děti do 2 let. V tomto období jsou děti obzvláště zranitelné a citlivé. Chceme proto maminkám vštěpovat zásady, které by měly dodržovat během období kojení a poskytovat jim podporu a potřebné informace týkající se péče o dítě v takto raném věku. Maminky a děti do 6 let tvoří třetí složku cílové skupiny. Setkáváme se s tím, že děti nemají ve svém okolí dostatek podnětů a jsou v různých oblastech deprivované. Jejich vývoj pak neprobíhá rovnoměrně. Cílem naší práce je příznivě působit na přirozený rozvoj dítěte a vhodnými pedagogickými prostředky rozvíjet jeho schopnosti a dovednosti. Tyto kompetence chceme přenášet na rodiče, nebo i starší sourozence, kteří o dítě každodenně pečují. Zároveň chceme dospívajícím pečovateltům, ať už sourozencům, nebo mladistvým rodičům, poskytovat potřebnou pomoc a podporu a zmírnit tak konflikt potřeb a povinností jedince, který se nachází v náročném vývojovém období. Dětem pak chceme zprostředkovat kontakt s vrstevníky mimo rodinný okruh a pěstovat v nich pocit jejich přirozeného prostředí. Co v Husátku děláme?

Rodiče, se kterými pracujeme, se často potýkají s dlouhou řadou potíží. Z finančních i dalších důvodů mnohdy sami sebe zanedbávají, mají často vleklé zdravotní problémy a nemají, kdy si odpočinout. Projekt jóga v Husátku jim nabízí prostor pro spočinutí a práci na sobě.

S rodiči intenzivně pracujeme na řešení problémů a zlepšení životní situace jejich dětí a celé rodiny. Jedná se často o potíže s bydlením, závislost v rodině, domácí násilí, nerozumné hospodaření s rodinnými financemi, hledání práce nebo výchovné problémy s dětmi. Věnujeme se též tématu zdravého životního stylu a zdravé stravy.

Děti si v Husátku mohou hrát, cvičit, výtvarně tvořit, učit se vycházet s druhými, spolupracovat, soustředit se a dodržovat základní pravidla.

V roce 2015 byla vyhlášena sbírka pro rodinu, která kvůli autonehodě přišla o otce. Přes projekt Husátko a ve spolupráci s ČČSH bylo získáno od Nadačního fondu pomoci Karla Janečka 150 000 Kč na podporu této rodiny. Kvůli složitosti případu s rodinou spolupracujeme i nadále. Získané finanční prostředky rodině pomohly s překonáním akutní krize a slouží též k podpoře nejstarší dcery, která onemocněla vážným zánětem kloubů. Děkujeme.

Kolektiv Klubu Husátko

Odpoledne s náladou Provence

Navštívil-li Provence turista, je ohromen krásou její krajiny, žasne nad historickými pamětihodnostmi i uměleckými odkazy, které po sobě zanechali malíři, sochaři či básníci k oslavě tohoto kraje. Není proto divu, že navštívil-li Provence básničky a spisovatelky, dochází k jiskření, z něhož se rodí vzácné obrazy duše vyryté do básně, do eseje, do povídky. Únorové Setkání 3. věku v NO CČSH Karlín, pořádané literárním klubem Dialog na cestě ve spolupráci s Pražským klubem spisovatelů Obce spisovatelů ČR ve spolupráci s MČ Praha 8 patřilo dvojici současných spisovatelek PhDr. Olze Nytrové a PhDr. Františce Vrbenské. Výběr z fotografií, pořízených během cesty po Provence, digitálně promítal k průvodnímu slovu autorek Ing. Václav Strachota.

Zatímco PhDr. Olga Nytrová v úvodu vykreslila Francii kulturní a připomněla básníky Arthura Rimbauda a Paula Verlaina či modernistické malíře – Paula Cézanna, rodáka z Provence, holandského malíře Vincenta van Gogha anebo Paula Gauguina, Augusta

Renoira či Otokara Kubína, malíře, grafika a sochaře českého původu, pokusila se PhDr. Františka Vrbenská stručně rekapitulovat historii od osídlení území Kelty, poté germánskými kmeny Franků, jejichž říše se kolem poloviny 9. století rozpadla, až po mocenské a náboženské spory.

Přiblížit pravdu a krásu

bolí až k smrti

je to dotyk tajemného vyzářování

a chabá lidská síla

bortí se pod náparem světla

(Olga Nytrová,
úryvek z básně Cézanne)

Avignon s dominantou honosného Papežského paláce a mostem sv. Bezezeta z 12. století přes řeku Rhônu, známém i díky písni Sur le pont d'Avignon, kterou si údajně zpívaly pod mostem prostitutky a zlodějí, když se jim povedla loupež.

Pláž Portiragne. Arles s bazilikou sv. Trofima ze 12. století a náměstí Forum se žlutě zářící kavárnou Vincenta van Gogha.

Provence otevři své mořské oči

kobaltový úsměv pastvin pod kopyty

bělostných koní

s povzdechem větru

jsm volná jako polodivocí bělouši

Provence co tvůj mistral

šeptal Vincentu van Goghovi

jak chutnalo červené víno

v jeho žluté kavárně

kdo rozuměl temné sedlině duše

a slunné touze na půnřebí ticha

tak jako on

(Olga Nytrová, Oči Provence)

Mistral je provází na každém kroku. Nedaleko Arles je opevněný benediktinský klášter z 11. století Montmajour. Pokračují do městečka a zřícenin katarského hradu Les-Baux-de-Provence. Cestu podél Rhôny dovrší návštěvou rázovitého letoviska Saintes-Maries-de-la-Mer. Navštíví cister-

ciácké opatství Fontfroide nedaleko Narbonne. Odjíždějí do Nimes, aby obdivovaly dochované římské stavby: amfiteátr, chrám Maison Caree a pozůstatek opevnění Tour Magne. Často se setkávají s oznámeními o pořádání býčích zápasů; v Provence jim říkají „course“ a býci se v jejich průběhu neusmrčují.

Další putování zahrne městečko Aigues Mortes a přírodní rezervaci Camargue – 140 000 ha bažin, pastvin, dun, slaných jezer, lužních lesů s množstvím různých druhů ptactva. Zaujali zejména plameňáci, stáda ovcí a dobytka i malí bílí camarguesští koně.

Postupují k Pyrenejím do kamenné vesnice La Couvertoirade s templářským hradem.

Městečko Roquefort leží v krasové oblasti na jihu Francie a proslavil ho stejnojmenný ovčí sýr. Fantaskně působící městys St.-Guilhem-le-Désert s benediktinským opatstvím, které mu dalo název, je zasazen v kaňonu řeky Hérault. Průzračná modrozelená voda se klikatí mezi vápencovými skalami a láká ke koupání pod legendárním Ďáblovým mostem, i když je trochu studená. Chladnější, ale občerstvující je i podzimní moře. Návštěva trhu a cukrárny, a poté se věnovat veršům na břehu Středozemního moře při příboji.

Poslední den patří Marseilles a plavbě lodí na Frioulské ostrovy. Stoupání do prudkého kopce ke kostelu Notre Dame du Garde přenechaly raději výletnímu vláčku.

Rozloučily se s Francií v restauraci s výhledem na rušný přístav. Kuře, mušle, opékané brambory a červené víno. Obrazy z cesty po Provence se vkládají do podvědomí, obrazy, na které nechtějí zapomenout. Vždycky si Francii ponесou v sobě.

Mgr. Zuzana Havelková

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ

srdečně zve na slavnostní bohoslužby k uctění památky

Mistra Jana Husa

dne 5. července 2017 v 15 hodin na hradě Krakovec.

Bohoslužby slouží

David Tonzar, biskup pražský